

2. lpp. **Valters Laķevics:**
«Mūzika ir mans skābeklis!»
2. lpp. **Dziesma manai paaudzei pansionātā.**
3. lpp. **Ministre Ina Druvieta:**
«Jābeidz runāt par skolu slēgšanu!»
- Andris Antmanis: «Katrs piekrastes ciems varētu izvirzīt savu kandidātu piekrastes ciemu valdei!»**
5. lpp.
6. lpp. **Ebru sajūsmina dundadznieces.**

Redaktora vārdi

Kad sirds ir klāt

Var jau pasmaidīt, kad kārtējo reizi reklāmā dzirdi — omītes ievārijumi ir visgardākie, jo tie gatavoti ar mīlestību. Bet tā tas ir, un ne jau tikai ar ievārijumiem. Pārlapojot tikko sagatavoto avīzi, secināju — mēs atspoguļojam dažādus notikumus, bet kopīgā iezīme tiem ir klāt pievienotā īpašā attieksme. Vai rakstām par jubilejas teātra sarīkojumu Mazirbes skolā, vai novada jauno mūziķu panākumiem, vai spraunajiem dancotājiem, vai neparasto konkursu valsts sociālas aprūpes centra Kurzeme Dundagas filiālē, — visur klāt ir rīkotāju, dalībnieku un arī skatītāju sirdis.

Mīlestība pret darāmo strāvo no mākslinieces Irinas Trumpeles nopietnās aizraušanās ar ebru papīrmākslu, no kolcinieka Valtera Laķevica dzīves mūzikā un vidusskolas 6. a klases zinātnāres un darbošanās papildu mācību stundām. Vai bez mīlestības iztiktu pieredzējuši piecu bērnu Antmaņu ģimene, un vai bez mīlestības pasaulē būtu nākusi Estere — pirmais dzimušais bērniņš šogad mūsu novadā?

Sirds uzrunā sirdi. Joprojām.

Alnis Auziņš

Lai dzīvo teātris!

6. III Mazirbes internātpamatskolā septiņu skolu teātra kopas un kupls viesu pulks svinēja desmito Teātra dienu.

Uz šiem svētkiem braucu jau vairākus gadus. Braucu ar gaidām, ar sirds trīsām, ar ilgošanos. Dodos turp, lai satiktu labus paziņas, par kādiem jau uzskatu daudzu skolu audzēkņus, festivāla neiztrūkstošus viesus. Un es zinu, ka šie bērni ar vēl lielāku nepacietību gaida gadskārtējo norisi, kurā uzplaukst teātra brīnums, nojūk dzīves īstenības robežas un visi uz dažām stundām kļūst līdzīgi — karaliene ir vienlīdz nozīmīga ar auklīti, kaķēns ar lāci, krodziniece ar muļķa puišiem, viena skola ar otru skolu, uz skatuves esošie ar skatītājiem... Nu kur vēl tas tā ir iespējams, kā vienīgi teātrī?

Svētku diena sākās ar mājinieku, Mazirbes meiteņu ansambļa muzikālu sveicienu skolo-tājas Daces Šmites pavadījumā un vadībā. Pēc tam skatītāju pulku iepriecināja audzēkņu pašu iecerēti priekšnesumi — zēni rādīja fizisko veiklību un saskaņu labāko ielu vingrotāju tradīcijās, meitenes iejutās diskotēkas dalībnieču lomā.

Un tad bija kārta teātrim.

Liepājas internātpamatskola, rādot ludziņu *Trīs resni laupītāji*, pārliecināja ar saskaņīgu ansambļa spēli, Stiklu internātpamatskola, ko redzējām pēc ilga pārtraukuma (pēc tik ilga, ka paši stiklinieki uzskatīja, ka Mazirbē viesojas pirmoreiz), skatītājus iepazīstināja ar tautas tradīcijām izrādē *Meteni*, Upesgrīvas internātpamatskolas uzvedums *Mazulis kaķēns* rosināja domāt, cik svarīgi ir nezaudēt dūšu un pārvarēt sevi, Pelču internātpamatskolas attīstības centra izrādē *Pie Sūnu vecīša* iepriecināja ar dejas elementiem un kolektīva kopības garu, savukārt mājinieki, Mazirbes internātpamatskola, ar tautas pasakas *Bīrons* iestudējumu rādīja, kā blēdis un gudrinieks vienā personā daudzkārt aptin ap pirkstu lētticīgos, kas nespēj mācīties pat no pašu kļūdām. Šī asprātīgā izrādē pagāja vienā elpas vilcienā.

Redzējām arī kaimiņus no Kolka pamatskolas ar *Klačiņām* par mūžveco aprunāšanas tēmu un Dundagas vidusskolas jaunos teātra spēlmaņus, kas, gatavodamies literāro uzvedumu skatei, pirmoreiz publikas priekšā spēlēja Vairas Kamaras iestudēto Astrīdas Lindgrēnas darbu *Rasmuss, Pontuss un...*

Visas izrādes piesaistīja skatītāju nedalītu uzmanību, zāli pieskanēja sirsnīgi aplausi un atzinības saucieni. Pauzēs starp izrādēm aizrautīgi darbojās Dundagas vidusskolas absolvents, teātra sporta lietpratējs Jānis Klu-

cis, vispirms iesildot publiku un pēc tam ar uzkarsētās publikas palīdzību izstāstot un uzzīmējot stāstu par skatītāju Pēteri, daiļo meiteni Annu un jauno lāci Pikaču.

Kopš pirmās Teātra dienas Mazirbē, kas notika 2004. gada 26. februārī, teātri te līdztekus mājiniekiem spēlējuši no Auces, Dundagas, Lažas, Pelciem, Pirmsātiem, Rīgas, Rubas, Stikliem, Talsiem, Tukumā, Upesgrīvas un Liepājas.

Mazirbes internātpamatskolas direktore Ilze Kriķīte pirms svētkiem pauda: «Teātra māksla ir viena no patiesi grūtākajām mākslām, jo tēlā var iejusties tikai tad, ja aktierim ir izkopta runa, trenēts ķermenis un spēja paust cilvēka dabai piemītošās tik dažādās emocijas. Varbūt tāpēc var teikt, ka teātri skatās un teātri spēlē izredzētie?»

No savas puses gribu piebilst, ka izredzētie te ir visi: skolotāji, kas nesavtīgi darbojas, un visi bērni un jaunieši, kas pārvar sevi un ir ar mieru riskēt. Te mazmazlietiņ atļaušos pavērt aizkulisēs, jo — kur teātris, tur kulisēs un aizkulisēs. Visiem Mazirbes pasākuma re-

gulāriem apmeklētājiem jau zināms, ka Roberts Karelovs ir viens no mazirbnieku vadošajiem aktierim. Tātad režisoram būtu vienkārši — izraudzīties asprātīgu ludziņu un ie-

• Skats no mazirbnieku izrādes Bīrons.

Rūdolfa Liepiņa foto

dot Robertam piemērotu lomu, un panākumi būtu garantēti. Taču Dinārs Neifelds šoreiz gājis citu, riskantu ceļu, lūgā *Bīrons* galveno lomu uzticot skolas jaunpieņācējam Artūram Štromanim. Kad puisis uzzinājis par šādu režisora ieceri, viņš nav bijis sajūsmā. Paškritiski atzinis, ka diez vai viņam izdosies, ka izruna nav diez cik laba... Citi Mazirbes skolas zēni — ar pieredzi teātra spēlēšanā — zinājuši stāstīt par Dināra darba metodēm — viņš liekot īpaši trenēties, runājot tekstu sporta nodarbību laikā. Artūrs nospriedis, ka skatuves runā vislabāk vingrināties, driblējot bumbu...

Nezinu, vai viss aizkulisēs dzirdētais ir balta patiesība, bet atcerēsimies Nacionālā teātra premjera Kārļa Sebra teikto: mazi meli izpušķo stilu. Sevišķi, ja runa ir par skatuves mākslu. Taču šaubu nav — Artūrs Štromanis titullomā izrādē *Bīrons* bija svaigs atklājums visiem, kas šim festivālam seko līdzī vairākus gadus. Lūk, kā Mazirbē aug jauni talanti!

Teātra svētku noslēgumā visi teātrmīļi jau ierasti nodziedāja svētku himnu, Imanta Kalniņa *Piena ceļš*, un aizkustinoši bija redzēt, ka ir bērni, kas šo dziesmu zina no galvas. Pēc tam — diplomu, balviņas, atzinības vārdi un laba vēlējumi gan no žūrijas, kurā līdztekus profesionālēm, Dundagas vidusskolas skolotājam un režisorei Vairai Kamarai un Talsu Bērnu un jaunatnes centra direktorei Doloresai Leperei, darbojās arī novada domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns un šo rindīņu autors, gan no novada domes vadības, ko pārstāvēja arī izpilddirektore Inga Ralle.

No savas puses saku mīlu un milzīgu pateicību visiem, kas ar bērniem darbojas un viņus aizrauj, kas pamana talanta aizmetņus cilvēkos, kam citi varbūt pagājuši garām. Liels paldies vienam no šī festivāla aizsācējiem Dināram Neifeldam, Mazirbes skolas direktorei Ilzei Kriķītei un visiem atbalstītājiem — visiem dalībniekiem! Lai ir spēks un prieks turpināt!

Alnis Auziņš

Dundagā

22. III plkst. 13.00 pilī mazo vokālistu koncerts *Cālis un Gailis 2014*. Ieeja brīva.

25. III Komunistiskā genocīda upuru diena, plkst. 14.00 piemiņas brīdis pie Šķeltā akmens, plkst. 14.30 represētie aicināti uz ansambļa *Sendienas* koncertu un atmiņu pēcpusdienu pie tējas tases pils mazajā zālē.

5. IV plkst. 19.00 novada talantu koncerts *Ak, pavasar, ak, pavasar!*. Pēc koncerta balle ar grupu *Zvaigžņu lietus*. Biļetes uz koncertu € 2, uz balli € 3, uz abiem pasākumiem € 4.

Kolka tautas namā

29. III plkst. 18.00 novada talantu koncerts *Ak, pavasar, ak, pavasar!*. Plkst. 22.00 balle ar *Jūrkant*. Biļetes uz koncertu € 2, uz balli € 3, uz abiem pasākumiem € 4.

12. IV pensionāru atpūtas vakars.

Dziedot dzimu, dziedot augu

Daudzveidīgais deju koncerts

5. III pilī notika vairāku bērnu un jauniešu deju kolektīvu sadraudzības koncerts.

Ar raitu dejas soli uzstājās ģiprie *Dundang* sākumskolas dancotāji, Dundagas Mākslas un mūzikas skolas Horeogrāfijas klases vijīgās dejojājas (Dace Treinovska), enerģiskie *Sensus spridzekļi*ši un maigās *Sensus sapņotājas* (Daina Miķelsone). Koncerta apmeklētājus priecēja arī staltie Pūņu pamatskolas puīši un meitenes (D. Miķelsone) un izteiksmīgie Talsu Bērnu un jaunatnes centra (BJC) ritmikas dejojāji (Gints Skribāns).

Starp skatītājiem atradās pulks *Mazās skolas* bērnu un skolotāju un bērnudārza *Kurzemīte* vecākās grupiņas *Pienenīte* un *Bitīte* ar audzinātājām Intu Grīnīti, Mudīti Jurču, Iriņu Jānbergu un Viju Freimani. Pēc koncerta sajūsmu pauda audzinātāja Inta. Savukārt Irīna sacīja, ka ir ļoti pateicīga deju skolotājām par iemācīto. Irīnai gribētos, lai arī *Kurzemītes* bērni varētu apgūt dejas soli.

Vīrs skatuves rotājās vairākas vinila plātes, atsaucot atmiņā manu bērnību. Arī dī-

džejš Andžela Lepere pirms katra priekšnesuma rokās grozīja pa platei, ko pēc tam lika uz atskaņotāja, it kā tās atskaņojot. Bet ko tādā gadījumā zālē darīja skaņu vīrs Gints Rūtenbergs? Dīdžejš gādāja, lai skatītāji uzmanīti dejojot. Šim nolūkam kalpoja lapas ar dažādiem zīmējumiem, piemēram, pēdīnām — kad tās rādīja, no sajūsmas bija jādimdina kājas. Bija daudz jāsit plaukstas, bet skatītāju rindās ļoti sirsnīgi dejojājiem līdzī kusteļās *Sensus* vadītāja Daina.

Deju skolotāja Dace atklāja, ka šādi koncerti ir Talsu BJC pedagoga Ginta ierosme. «Protams, ne vienmēr visi kolektīvi var tikt, arī pie mums cerēja būt vēl dejojāji no Matkules, Kandavas un Pastendes. Ir lieliski, ja mazo lauku skolu dejojāji var izdancoties un parādīt sevi». Dace arī teica, ka mazie *Dundang* dejojāji jau gatavojas Skolēnu Dziesmu un deju svētkiem 2015. gadā un 14. III pirmoreiz piedalījušies skatē. Nākamgad priekšā

Mūziķu panākumi

Panākumus guvis pūtēju orķestris *Kolka* un Dundagas Mākslas un mūzikas skolas (DMMS) jaunie mūziķi.

7. III Jelgavas 4. vidusskolā gadskārtējā Latvijas izglītības iestāžu pūtēju orķestru Kurzemes un Zemgales novada skatē Kolkas pamatskolas pūtēju orķestris *Kolka* diriģenta Viestura Rēriha vadībā ieguva I pakāpes diplomu pūtēju orķestru skatē un II pakāpes diplomu defilē skatē.

Šogad skatēs pārbauda, cik labi apgūts XI Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku repertuārs. Katrs kolektīvs atskaņoja 2 skaņdarbus no skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku pūtēju orķestra repertuāra, un skatē vērtēja arī kolektīvu sagatavoto defilē programmu jeb soļošanu ar maršu.

12. III Saldū IX Kurzemes mūzikas skolu pūšaminstrumentu un sitaminstrumentu

lielā skate, lai tiktu uz svētkiem. Dace saka lielu paldies saprotošajām skolotājām, kas bērnus palaiž no stundām uz koncertiem, un mammām par atsaucību un atbalstu! Dace uzteica *Sensus* vadītāju Dainu, kas gādājusi

di Drēģeri, *Opus Pro*, Uģi Rozi, spēlēt dažādos Rīgas krogos, un veicies ir visādi. «Ir bijis arī tā, ka mums metuši ar tomātiem. Neatbalsta mūziku, ko spēlējam! Tad uzreiz jādomā, kā mainīt repertuāru, lai piesaistītu. Citādi tevi izsvilps. Ir izdevies ātri reaģēt, bet kādreiz nav arī».

Valters atzīst, ka Dundagas un Kolkas skatītāji atšķiras, un piebilst, ka Kolkā cilvēki ir mainījušies — pirms gadiem desmit bijuši

nodaļu audzēkņu konkursā divas 3. vietas un atzinība DMMS jaunajiem mūziķiem.

Katrs dalībnieks atskaņoja 2 skaņdarbus, kurus vērtēja respektabla žūrija. Dundagas mūzikas nodaļas audzēkņi Ģirts Treinovskis un Kārlis Gerdiņš ieguva 3. vietu sitaminstrumentu spēlē. Kolkas mūzikas nodaļas audzēkņim Artūram Rundšteīnam atzinība tubas spēlē.

Liels prieks par audzēkņu sniegumu, un paldies pedagogiem Jānim Cirvelim un Viesturam Rēriham, koncertmeistarēm Evitai Ernštreitei un Dacei Šmitei par ieguldīto darbu audzēkņu sagatavošanā! Apsveicam!

Antra Laukšteine un Linda Celma

«Mūzika ir mans skābeklis»

Kultūrai līdz šim vislabāk izdevies vienot visu novadu, un te nepārvērtējama loma ir dziedājošajiem koncertiem — sariņojumam, kas notiek abos pagastos. Kolcinieks Valters Laķevics jebkurā uzstāšanās reizē ir pamanāms — vīrs kā ozols, apveltīts ar labu balsi, spēj dziedāt gan basus, gan tenoru partijas, un kur nu vēl pati galvenā skatuvei vajadzīgā īpašība — neatkārtojamais šarms!

«Vienmēr esmu dziedājis»

Valters, kolcinieks caur caurēm, vienmēr sevi atceras dziedam. No skolas laikiem viņš piemin divus Viesturus — Ķierpi un Rērihu. Valters dziedājis zēnu ansambli, spēlējis pūtēju orķestri, un Kolkas pūtējos viņš šad tad uzspēlē joprojām. Visa muzikālā gudrība iegūta pašmācībā, pamazām iekrājot milzu pieredzi. Vidusskolas laikā Rojā Valters ir dejojis, tad arī iemācījies spēlēt ģitāru. Gluži neviļus sācis arī komponēt un sacerēt dziesmām tekstus. «Mūzika ir mans skābeklis», saka Valters. «Kad brīvos brīžos pasēžu pie mierīgas jūras, uzreiz galvā rodas domas, piefiksēju uz lapiņas vai diktofonā».

Valters Laķevics bijis klāt arī Kolkas kora pirmsākumos, kas izauga no luterāņu draudzes kora. Dziesmu svētkos Valters piedalās jau kopš 70. gadu beigām — sākumā ar pūtēju orķestri, vēlāk ar kori.

Valters pats pārsvarā klausās latviešu estrādi, vairāk pie sirds iet *Dakota* un *Apvedceļš*, bet atzīst, ka daudz kas atkarīgs no noskaņojuma. «Kad gribu atpūsties, paklausos simfonisko mūziku, piemēram, Čaikovski. Kad gribu uzlādēties, tad izvēlos *AC/DC*».

Enkura laiks

Tieši 1990. gadā Kolkā nodibinās pirmais vokāli instrumentālais ansamblis. To izveido Inārs Leitendorfs kopā ar Raivo Fridrihsonu, kas tagad muzicē *Jūrkant*, Egilu Baranu un Valteru Laķevicu. Grupas nosaukums iešā-

vies prātā Valteram kādā mēģinājumā.

Enkura laiku Valters atceras ar prieku: «Grupa darbojās piecus sešus gadus. Abi ar Ināru piedalījāmies *Mikrofona Ratiņa* aptaujā, mūsu dziesma skanēja pa radio un ilgi turējās *topā*. Bet grupa pamazām izjuka. Egils aizbrauca uz Angliju, Frikiņš sāka sisties pie *Jūrkant*, mēs ar Ināru divatā ņēmāmies vēl gadus desmit. Inārs spēlēja saksofonu, es — sintezatoru, dziedājām abi. Bijām ļoti iecienīti visā Talsu rajonā, un daļēji tāpēc, ka nevienā citā grupā nebija saksofona. Bet tad Inārs nomira, un mūsu darbība aprāvās. Mani aicina joprojām, savu reizi atsaucos. Vienam regulāri uzstāties ir grūti. Tad tu esi kā tāds kombains».

Saikne ar publiku

Ar ko Valters māk piesaistīt publiku? «Nemāku pateikt. Taisnība, kad dziedu, tad atdošu sevi visu. Es arī jūtu, kā mani uztver. Ja tikai pieklājības pēc aplaudē, tad spriežu, ka neesmu par visiem simt procentiem sevi iztukšojis».

Publika gan visur nav vienāda. Ilggadīgajā muzikanta dzīvē iznācis uzstāties kopā ar Al-

Kad uzvarētāji ir visi

7. III Valsts sociālās aprūpes centra *Kurzeme* Dundagas filiālē notika aizkustinošs konkurss *Dziesma manai paaudzei*.

Tajā piedalījās 16 klienti ar 27 priekšnesumiem. Konkurso atraktīvi vadīja darbinieces Dace Muņķevica un Aelita Brande. Pārsvārā skanēja latviešu tautas dziesmas un šlāģeri. Dalībniekus vērtēja filiāles vadītāja Ieva Dinsberga, saimnieciskās nodaļas vadītāja Ligita Blumberga, sociālās aprūpes nodaļas vadītāja Guntra Dzīle, vidusskolniece Lelde Bēķe un šo rindiņu autore. *Grand Prix* saņēma Andrejs Kolčs par dziesmu *Augu nakti pogo lakstīgala*. Pirmo vietu ieguva Agra Rihtere, otro — Jānis Tomsons, bet trešo — Aleksandrs Puida. Pārējiem tika pa kādai nominācijai, piemēram, *Visromantiskākais dziedātājs*. Balvā *Grand Prix* ieguvējs kopā ar savu palīgu,

kas palīdzējis gatavoties konkursam, un pirmo trīs vietu ieguvēji saņēma ceļazīmi uz seno spēkratu apskati Rīgas motormuzejā.

Konkursu rīkot ieteica Guntra. To rīkoja sociālā darbiniece Dace Muņķevica. Viņa rakstīja nolikumu, izdomāja nominācijas un balviņas. Lenta, ko grezno vārdi *Grand Prix*, arī bija Daces roku darbs. Viņa sacīja, ka vēlējusies, lai klientiem prieks, lai tie, kas skatās, nākamreiz vēlētos piedalīties pašī. Pēc konkursa Dace jutās laimīga, jo klienti bija apmierināti un labi veicies arī viņas skolotājiem dziedātājiem. Sociālā darbiniece norādīja, ka bija padarīts grūts darbs. Daudzi neprot lasīt, grūti bijis iemācīties no galvas

vārdus, nav vienkārši uzkāpt uz skatuves, lai uzstātos publikas priekšā. Ideja rīkot konkursu radusies augustā, gatavošanās sākusies pēc mēnešiem četriem. Nopietnu darbu, lai klientus apmācītu, tajā ieguldījusi arī interešu pulciņa audzinātāja Sandra Punucanova un sociālā rehabilitētāja Aelita Brande. Dace uzsvēra, ka daudzi klienti uz skatuves kāpuši pirmoreiz. Tā ir liela uzdrošināšanās! Uz jauktajumu, vai Dace domājusi, ka *Grand Prix* iegūš Andrejs, viņa atbildēja: «Andrejam ir ļoti laba balss. To, ka viņš būs pirmajā četriniekā, zināju. Domāju — ja Andrejs nodziedās tik labi, cik var, viņš nopelnīs *Grand Prix*. To viņš arī godam izdarīja».

Andrejs pats atzinās, ka viņam patīk dziedāt. Agrāk, Andreja Lankeļa laikos, arī uzstājies, bet tad nezin kāpēc pārtraucis. Andrejs teica, ka bijis ļoti uztraucies, īpaši pēc tam, kad viņu apbalvoja un bijis jādzied otrreiz. Taču, protams, arī priecīgs! Sagatavoties An-

drejam palīdzējusi interešu pulciņa audzinātāja Gunita Ozoliņa. Uzvarētājs to atzinīgi novērtē: «Liels paldies Gunitai! Nebūtu viņas, nebūtu tik daudz iemācījies». Gunita pastāstīja, kā viņi gatavojusies. Andrejam nav īsti sanākuši pēdējie dziesmas panti, un viņš sacījis, ka nepiedalīsies. Tad Gunita meklējusi dziesmu interneta vietnē *Youtube*, līdz atradusi to grupas *Trīs no Pārdaugavas* izpildījumā. Pēc tā arī mācījies. Gunita palīdzējusi Andrejam iejusties tēlā, stāstot par dziesmas varoņa lielo mīlestību, skaidrojot, kas ir lakstīgala, kas — ievas. Lakstīgalas pogošanu pat *Youtube* noklausījušies. Izvēlējušies, ka Andrejam jāvelk balts krekls. Gunita pusi iedrošinājusi, sakot, ka uzstājoties uztraucas pilnīgi visi bez izņēmuma. Galvenais ir piedalīties. «Balvu Andrejs nopelnījis, sevi pārvarot. Man ir liels prieks, ka viņš man ir uzticējies. Tā ir mana prēmija», vērtē Gunita.

Diana Siliņa

Par zaļu pat vēl zaļāks

Zinātkāri un darbīgi

Ciemojoties vidusskolā projektu nedēļā, tuvāk iepazīnos ar vienu klasi — 6. a — un tās audzinātāju Lienīti Iesalnieci. Par viņiem arī neliels stāstījums.

Krista Ludevika ar prieku atklāj, ka šajā mācību gadā visa klase, sadalījusies trīs komandās, piedalījies Ceļu satiksmes drošības direkcijas rīkotajā konkursā *Gribu būt mobils*. Internetā izpildījuši darbus par satiksmes drošību, un no 140 komandām, kas piedalījās konkursā Kurzemes zonā, pusfinālā tikušas 10, to vidū arī viena no 6. a klases grupām, kurā strādāja Anna Pavlovskā, Marta Damberga, Elēna Ozoliņa, Laura Sermukšne un Krista Ludevika. Pusfinālā Kandavā vislabāk veicās Talsu pamatskolas komandai, ko izvirzīja finālam valsts mērogā. Krista priecājas par savējo panākumiem un jaunajām zināšanām — tagad orientējoties satiksmes noteikumos un ceļa zīmēs. Meitene uzskata, ka pārvietoties Dundagas centrā esot droši, bet audzinātāja uzsver, ka iespēju piedalīties šādā konkursā sameklējuši paši audzēkņi.

Ginta Egle, kas dzīvo divus kilometrus uz Talsu pusi, *Ūdriņos*, līksmi stāsta, ka īsās ziemas beigās uzaicinājusi klasi pie sevis ciemos. Visi gājuši uz mežu pastaigāties pa iepriekš izstrādātu maršrutu, reizē arī savācot ugunskuram malku. Klasesbiedre Elēna atradusi skaistu taurenīti un, kā domā Ginta, to izglābusi. Atgriezušās mājās, meitenes aizsūtījušas zēnus pakal malkai. Pēc tam uzskūruši ugunsroku, spēlējuši Dundagā iecienīto volejbolu un tautas bumbu. Meitene ar lepnumu uzsver, ka no 16 klasesbiedriem nebija ieradušies tikai trīs.

Gintai nopietns vaļasprieks ir volejbols, meitene apmeklē treniņus, bet sacensties brauc arī ārpus dzimtās vietas, piemēram, *Lāses kausa* izcīņa notiek Rīgā.

Volejbolisti ir arī **Tomass Ceplis** un **Gun-**

tis Egle, kas trenējas kopš pirmās klases. Zēnu pirmā trenere ir Gundega Lapiņa, tagad — Una Sila. Treniņi notiek pēc stundām pāris reižu nedēļā, puiši regulāri dodas uz sacensībām. Guntis pievērsies arī teātra sportam un piedalījies draudzības turnīrā Talsos un Balvos, kā arī parastajam teātrim, un spēlē Astrīdas Lindgrēnas lugā *Rasmuss, Pontuss un ...* To režisore Vaira Kamara iestudējusi literāro uzvedumu skatei, kas paredzēta aprīlī Talsos. Šajā izrādē, kuras publikas ģenerālmēģinājums notika desmitajos Teātra svētkos Mazirbē 6. III, spēlē vēl trīs šīs klases audzēkņi — Krista Ludevika, Elēna

• No kreisās: Marta, Anna, Krista, Elēna un Laura.

Foto no klases albuma

Izglītības un zinātnes ministre Dundagas vidusskolā

6. III *Mazajā skolā* ministre Ina Druviete tikās ar novada skolotājiem, lai atbildētu uz jautājumiem un uzklautu priekšlikumus.

Ministre pastāstīja par jauna pedagoga darba samaksas modeļa veidošanu un par skolu tīklu, jo skolotāji to parasti jautā, uzsverot, ka līdz augusta beigām jābūt gatavam jauna pedagoga darba samaksas modeļa variantiem, lai to aprobētu Latvijas skolās. Pilnībā šo modeli varēs ieviest no 2015. gada 1. septembra. Viņa arī norādīja, ka spriedīs par 40 stundu darba nedēļu, pakāpēm, likmi, piemaksām un koeficientiem un ka ministrijas uzdevums ir panākt stabilu algu pieaugumu.

Diskusijā par pašreizējām skolotāju pakāpēm ministre atzina, ka pret pakāpju sistēmu ir retais, bet iebildumi ir pret mehānismu, kā tās piešķir. Atšķirībai starp labu, ļoti labu un izcilu skolotāju ir jāpastāv, un tai jāatspoguļojas darba samaksā. Pašlaik to izvērtē pēc pedagogu iesniegtajiem *papīriem*, taču tie vienmēr neaplicina tikpat labu darbu. Andra Grīvāne rosināja vērtēt skolotāju gan pēc *papīriem*, gan pēc viņa darba. Savukārt ministre jautāja: «Cik lielā mērā varam palauties uz skolas direktora, kolēģu un vecāku vērtējumu?», norādot, ka pretī katram priekšlikumam ir arī iebildumi. «Man nav atbildes, es arī meklēju», atzinās ministre.

Skolotāja Skaidrīte Motmillere vēlējās zināt, kāda nozīme ir maģistra grādam, ja tas nekādi neatspoguļojas piešķirtajā pakāpē, rosinot maģistra grādu pielīdzināt 3. pakāpei, bet doktora grādu — 4. pakāpei. Ministre interesējās, kā tas ir, ja kādu pakāpi vai grādu iegūst vienreiz, bet to labumi nāk līdzīgu visu laiku. Vai nevajadzētu šo procesu ik pa laikam atkārtot?

Novada izglītības speciālists Uldis Katlaps jautāja, kad uzzinās algas likmi par nākamā mācību gadu. I. Druviete sacīja, ka pagaidām, kamēr *nauda seko skolēnam*, skolotāji par to uzzinās oktobrī, kad saņems algu par septembri. U. Katlapa priekšlikums — naudu piešķirt pēc 1. septembra datiem, bet, sākot

ar 1. janvāri, uz visu kalendāro gadu, lai ne direktoriem, ne pedagogiem nebūtu jāsež kā uz adatām. Ministre atbildēja, ka ierosinās to darba grupā, bet viņai šķita, ka tāds priekšlikums jau ir iesniegts un noraidīts.

I. Druviete sacīja, ka šī valdība ir pirmā, kas skaidri deklarējusi kursu uz obligāto vidējās izglītības atjaunošanu. Tas nozīmē, ka 82–83 % pamatskolas beidzēju turpinās mācības vidusskolās vai profesionālajās skolās. «Mums jāskatās, lai 9. klases beidzējam būtu iespēja izvēlēties vienu vai otru skolu viņam pieņemamā attālumā. Tas maina visu skatu uz sistēmu. Vismaz nākamajā mācību gadā esošās vidusskolas saglabāsies. Mana pārliecība, ka jābeidz runāt tādos terminos kā skolas slēgšana vai likvidēšana. Jāmeklē visi argumenti, lai tās saglabātu!» Viņa arī sacīja, ka formu ziņā skolām jābūt elastīgām. Skola var kļūt, piemēram, par kopienas centru vai vidusskolā var ieviest profesionālās izglītības

Atšķirībai starp labu, ļoti labu un izcilu skolotāju ir jāpastāv, un tai jāatspoguļojas darba samaksā.

programmas. Ja pašvaldība ir ieinteresēta skolas uzturēt, tad problēmu nebūs. «Lielai kampaņveida skolu slēgšanai, manuprāt, jau sen ir pielikts punkts», uzsvēra I. Druviete, norādot, ka ir daudz strādāts, lai attīstītu profesionālo izglītību, un daudz ieguldīts tās materiālās bāzes izveidē, ir atgūts tās prestižs — sabiedriskā doma pavērsusies tai par labu.

Atbildot tikšanās vadītājam, novada domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam par speciālajām skolām, ministre iepriecināja:

«Konceptuāli nedomāju pieņemt lēmumus, kas nāktu par sliktu šīm skolām». Viņa atzina, ka novērtēja profesionālo pedagogu darbu šajās skolās.

Vēl novada vadītāju interesēja vidusskolu optimizācija. Ministre sacīja, ka nav neviena dokumenta, kas liktu vidusskolas koncentrēt noteiktās vietās, norādītu, kur un kādām šīm vidusskolām jābūt, nav minēts ne skolēnu skaits klasē, ne paralēlklašu skaits. Skolas dibina, apvieno un slēdz pašvaldības, tātad viss ir to rokās — norādīja I. Druviete, gan piebilstot, ka tas jāaskaidro ar Izglītības un zinātnes ministriju, taču pašvaldība var arī ignorēt tās viedokli.

«Kā ar planšetdatoru katram skolēnam?» jautāja G. Laicāns. Ministre atbildēja, ka tas izmaksātu ap 30 miljoniem. Ja ministrijai tāda nauda būtu, tā zinātu, kā to izmantot lietderīgāk. Turklāt tas nav nekāds brīnumlīdzeklis. Vienlaikus jāizmanto arī citi mācību līdzekļi. Planšetdators radītu arī problēmas: kas uzturēs datoru parku, kas to uzlādēs, kā aizsargās no zagļiem, kā panākt, lai to izmantotu lietderīgi? I. Druviete uzsvēra, ka skolā neveido robotus, tāpēc svarīga ir arī cilvēcis-kā saskarsme. Viņa drīzāk atbalstītu planšetdatoru iegādi skolotājiem. Tie pašlaik maksā nedaudz vairāk par 150 eiro, varbūt pašvaldība tos varētu uz Jauno gadu pedagogiem uzdāvināt — ar smaidu rosināja ministre.

Atbildot uz G. Laicāna jautājumu par dabas zinātņu kabinetu projektiem tikai vidusskolai, nevis pamatskolai, I. Druviete sacīja, ka arī vidusskolām kabineti ir jāatjauno. Vai pamatskolas varēs piedalīties šajos projektos, uzzinās pēc pāris mēnešiem. Taču pašai ministrei satraucošāks likās pagājušās valdības pēdējās dienās pieņemtais sasteigts lēmums, ka no 2015. gada jāatjauno fizikas vai ķīmijas eksāmens. Tas bijis Tautsaimniecības padomes pārstāvju pieprasījums, kas atbalstīts pilnīgi nepieņemamā procedūrā. I. Druviete uzskata, ka šie cilvēki skolā nav bijuši gadus 10 vai 20, jo vidusskolā visi skolēni nemaz nemācās ķīmiju un fiziku. Lēmums varētu radīt nopietnas problēmas arī profesionālajās skolās un mūzikas skolās. Ko darīt? Ministre sacīja, ka lēmums nav īstenojams. Viņasprāt, būtu jāstiprina interese par ķīmiju un fiziku jau pamatskolā, jāiekārto at-

Ozoliņa un Āris Zanders.

Lienītes Iesalnieces audzināmā klase piedalās arī VAS *Latvijas valsts meži* konkursā *Meža meistarklase*, un nolūks ir iegūt pēc iespējas vairāk punktu, lai mācību gada noslēgumā kļūtu par meža meistarklasi. Audzinātāja atgādina, ka 2009. gadā visa Dundagas vidusskola bija izpelnījusies meža vēstniecības pagodināto titulu. Klase startē arī mežu olimpiādē, kas norisinās visu mācību gadu, un ir to 60 skolu pulkā, kas iekļuvušas otrajā kārtā. Tikai sešas labākās izcīnīs tiesības noskaidrot spēku samēru finālā, kas klātienē risināsies Tērvetē. Bet *Mammas dabas* rīkotā konkursā klase saņēmusi VAS *Latvijas valsts meži* atzinību par līdzdarbošanos, apgleznojot t-krekus. Te galvenā māksliniece bijusi **Elēna Ozoliņa**.

Āris Zanders guvis atzinību starpnovadu matemātikas olimpiādē Talsos. Pūsis neapgalvo, ka matemātika būtu sirdij vistuvākais mācību priekšmets, taču grūtības tas nesagādā.

Raiens Ludeviks ir ļoti sakautrējies, un to var saprast, jo viņš šajā mācību gadā ir bijis pieņemšanā pie Valsts prezidenta Andra Bērziņa Melngalvju namā. Viņam šis gods ticis kā kuplas ģimenes pārstāvim. Kopīgiem spēkiem atceramies, ka Abaju un Tropiņu ģimenes savulaik arī izpelnījušās šādu godu.

Elīne Kučere ir piedalījies zīmēšanas konkursā par bulgāru etnogrāfiju, un viņas darbi nosūtīti uz Talsiem. Savukārt **Anete Lukševica** ir ieguvusi pateicību par līdzdalību Latvijas dzimšanas dienai veltītā zīmējumu konkursā. Abas meitenes nodarbojas arī ar volejbolu.

Lai veicas 6. a klasei un visām pārējām klasēm arī!

Alnis Auziņš

bilstīgi kabinetī, jāriko diagnosticējošie pārbaudījumi. Padome no sava uzstādījuma neatkāpjas. «Apšaubu, vai ir labāk, ja šos eksāmenus kārtu visi, nevis daži ieinteresēti skolēni. Mums būs jāpazemina standarti», atzina ministre.

«Mana pārliecība, ka jābeidz runāt tādos terminos kā skolas slēgšana vai likvidēšana. Jāmeklē visi argumenti, lai tās saglabātu! Lielai kampaņveida skolu slēgšanai, manuprāt, jau sen ir pielikts punkts», uzsvēra I. Druviete.

Noslēgumā novada vadītājs atgādināja, ka izglītība ir novada prioritāte un izteica savu un arī pedagogu prieku, ka novadā saglabāsies gan Kolkas pamatskola, gan Mazirbes internātpamatskola, gan Dundagas vidusskola, piebilstot: «Atliek vien novēlēt, lai izglītības ministri tik ātri nemainītos!» Savukārt I. Druviete aicināja skolotājus ministrijai iesniegt savus priekšlikumus.

Pēc tikšanās ministre laipni atbildēja arī uz pāris maniem jautājumiem par *Iespējamo misiju (IM)*. Viņa to novērtēja atzinīgi, norādot, ka šie cilvēki skolā ienes radošo garu, jaunas idejas, papildinot mūsu skolu pieredzi un tradīcijas. Kā īpaši veiksmīgas ministre atzina skolas, kur *IM* skolotāji iekļāvušies pedagogu kolektīvā, tā savstarpēji bagātinoties. Runājot par algu, kas *IM* dalībniekiem ir lielāka nekā pedagogiem ar lielu stāžu un labiem rezultātiem, I. Druviete sacīja, ka *IM* stipendija nāk no citiem avotiem nekā pedagogiem un ir pamudinājums viņu turpmākajam darbam skolā. Kad viņi strādās izglītības iestādēs, saņems tādu pašu atalgojumu kā citi skolotāji. *IM* rada interesi par pedagoga darbu un nodrošina pedagogu sastāva ataudzi — secināja ministre.

Diāna Siliņa

Ciemos

Mazirbe

Turpinājums. Sākumu skatīt 3. (174.) numurā.

Robežsargu ikdiena bijušā komandiera acīm — arī šajā reizē.

— Kāda bija robežsargu dienas kārtība?

Vladislavs: — No armijas dienas kārtības mūsējā jau atšķirās. Robežsargi bija pakļauti Drošības komitejai. Celšanās septiņos. Pēc tam brokastis, vingrošana, pusdienas, 2–3 stundas pēcpusdienā nodarbības: *strojevaja* (ierindas mācība), *ogņevaja* (šaušana), *fizičeskaja* (fiziskās sagatavotības treniņi), skrējām krosu, bija taktikas mācības. Tad vakariņas, politnodarbība. Politnodarbības pārsvarā pats organizēju. Reizēm uz politnodarbībām atbrauca kāds lektors.

— Jums noteikti bija sausais likums. Vai padotie to pilnībā ievēroja?

Vladislavs: — Gadījās jau visādi.

Ārija: — Mana mamma reiz gāja uz veikalu, te viens robežsargs viņu uzrunā: jūs taču varētu mums vienu pudeli nopirkt. Jā, varētu. Pēc tam tik mamma apjēdz, ko ir apņēmusies. Bet kas runāts, runāts, jāpērk vien ir.

— Kad jūs beidzāt dienēt, vēl gadus desmit te bija *zastāvs*. Vai kaut kas mainījās, no malas skatoties?

Vladislavs: — Es tam nesekoju. Kad man bija 50 gadu jubileja, atbrauca no *zastāva* un atveda dāvanu. Es jau drīz sāku dienēt Latvijas armijā, man bija savi pienākumi. Tad man nācās aizbraukt uz Krievijas armijas *zastāvu*

Ventspilī, kur vēl dienēja Krievijas virsnieki. Uzņēma labi, nebija naidīgi noskaņoti. Palieļās ar saviem sasniegumiem robežu sargāšanā.

Šeit, no Mazirbes aizejot, robežsargi visu atstāja labā kārtībā. Šķiet, kādu laiku pēc tam viss stāvēja tukšs, tad laikam tur iemitinājās zemessargi. Vēlāk Valērijs Seilis gribēja ierīkot tūrisma centru. Tagad tas ir privātīpašums. Bet tur ir pademolēts, izlauzts par-kets.

Dažādos svētkos un atpūtā

— Ikdienu ir ikdienu, bet bija arī svētki. Gan toreizējie valsts svētki, gan neoficiālie. Kā tas izpaudās, caur jūsu prizmu raugoties?

Vladislavs: — Oktobra svētkos robežsargus labāk baroja. Brauca uzstāties mākslinieki. Citās daļās atbrauca pat īstas slavenības, piemēram, Arkādijs Raikins. Šādos svētkos vajadzēja nodrošināt pastiprinātu apsardzību. Reiz atbrauca pārstāvis no citas daļas. Mums postenī pieci karavīri. Pārsimt metru no *zastāva* dzīvoja divas izlaidīgas meitenes. Un tieši tad karavīrs piedzeras, aiziet *samo-volkā*. Sākās liels trobelis.

— Un kā jūs vainīgos sodījāt?

• 20. gs. 70. gadu vidus. Mazirbes *zastāva* robežsargi kopā ar vietējiem skolēniem — jaunajiem robežsargu draugiem. Otrajā rindā pirmā no kreisās skolotāja Valda Ūdiriņa, centrā Talsu rajona izpildkomitejas priekš-sēdētājs Valdis Roģis, viņam blakus pa kreisi V. Žukovskis.

Foto no V. Žukovska albuma

Lielle darbi Kolkas pagastā

Stāsta Kolkas pagasta pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens.

— Lielās ieceres šogad ir divas — ielas apgaismojuma izbūve Mazirbē un trešdaļas ietves atjaunošana Kolkas ciemā?

— Jā. Pavisam Kolkas pagastā budžetā tam atvēlēti 87 000 eiro.

Mazirbes ciemā ierīkos ielas apgaismojumu — no skolas līdz tautas namam, tas ir 1,2 kilometru posmam. Aprīļa beigās varētu būt zināma celtniecības firma, pēc tam — būvniecība. Līdz rudenim darbs jāizdara.

— Vai tā ir sena mazirbnieku vēlme?

— Sena ne sena, bet ciema iedzīvotāji allaž teikuši, ka apgaismojumu vajag. Kad satumst, tad visa dzīvošana ir naktī. Tas tiešām ir liels pašvaldības ieguldījums — pāri par 20 000 latu jeb aptuveni 30 000 eiro 200 pastāvīgo iedzīvotāju labad. Tā noteikti uzlabosim mazirbnieku dzīves telpu. Protams, palielināsies izdevumi elektrības patēriņa dēļ.

Kolkas ciemā atjaunos daļu no ietves. Gājēju ceļš ciemā sākas pie *Delfīniem* un beidzas

pie pagrieziena uz tautas namu. Tehnisko projektu pērn sagatavojām visas 1,3 kilometru ietves atjaunošanai. Ietve ir ļoti sliktā stāvoklī, blakus augošo koku saknes to izcilājušas, piedevām ietvi pabojāja arī smagā tehnika, pērn ierīkojot ielas apgaismojumu. Ietve ir tik bedraina, ka ļoti grūti pa to pabraukt ar bērnu ratiņiem. Lietainā laikā kolcinieki labprātāk izvēlas iet pa braucamo daļu, jo tā ir sausāka. Šogad pašvaldība ietves atjaunošanai piešķīra ap 57 000 eiro, par šo naudu varēsim uzlikt bruģi apmēram 400 metru garumā. Paredzot, ka visas ietves renovācijai naudu uzreiz nepiešķirs, projektu jau laikus sadalīju trīs posmos. Tātad šogad darbu uzsāksim, nākamgad tas noteikti jāturpina.

Protams, šogad turpinās darbi, īstenojot biedrību rakstītos projektus. Par tiem novada avīzē jau vēstīts, un ziņosim vēl, kad darbus pabeigs.

— Par likvidēto bankomātu laikam nav

Vladislavs: — Es nekā nesodīju. Viņus vienkārši aizsūtīja prom.

— Ziemassvētkus jau nesvinējāt?

Vladislavs: — Svinējām gan. Nevienš neaizliedza. Ar Egilu Kiršpilu mēs draudzējāmies, viņš atbrauca pie mums, mēs — pie viņa.

— Un kā pagāja Jāņi?

Vladislavs: — *Zastāvā* jau mēs uguns-kurus nededzinājām, bet visi vietējie Jāņus varēja svinēt, kā grib. Bija tāds gadījums. Atsūta man uzraugu, lai te skatītos, kas notiek. Tieši 23. jūnija vakarā. Labi, mēs ar viņu braucām pārbaudīt posteņus. Pa ceļam iegriežamies arī vienās otrās mājās. Mūs pacienā. Braucām tālāk uz Saunagu. Pārbaudām posteņus. Tur pie Strautmaņiem arī kompānija jau līgo. Atkal pacienā. Viss kārtībā!

Trīs vai četrās kāzās mūs vietējie arī ielūdzda. Mums bija ļoti labas attiecības ar visiem.

— Ko robežsargi darīja brīvajā laikā?

Vladislavs: — Daudz jau tā nebija, kāda stunda, pusotra pirms gulētiešanas. Volejbolu spēlēja, televīziju skatījās. Rādīja divas programmas. Kad Lībiešu namā notika balles, arī karavīrus palaidu, tāpat uz kino. Ne jau visus uzreiz, pa daļām.

Robežsargu priekšnieka sūrais darbs

Vladislavs: — Tagad pats brīnos, kā to visu izturēju. Morālā ziņā nebija viegli. Uz robežsardzi jau kuru katru nenosūtīja, bija iepriekšēja atlase, tomēr trāpījās arī diezgan nejauki cilvēki, kas neievēroja disciplīnu. Bija tāds nepatīkams gadījums. Reiz vienam karavīram iecirtu plauku.

— Bet savulaik pats biedrs Antons Makarenko arī drusku palaida rokas. Šķiet, pēc tam radās termins «pedagoģiskā plauka».

Vladislavs: — Nu ja. Bija tāds palaidnīgs, nolaidīgs karavīrs, īsts slīpķis. Kā pārbaudu ieročus — netīri. Izsaucu pie sevis. Normāli būtu, ja viņš savu vainu atzītu, bet nē, viņš vēl sāk runāt pretī. Nu tad es arī neizturēju. Mēnesi vēlāk kāds cits karavīrs par to ziņoja priekšniecībai. Mani izsauca uz Ventspili, bija atbraucis izmeklētājs no Rīgas. Bija jābrauc abiem ar ziņotāju. Es izmeklētājam atklāti saku: tā un tā bija, nu neizturēju! To nolaidīgo robežsargu pēc tam aizsūtīja prom uz citu *zastāvu*.

— Stukaču vajadzēja aizsūtīt.

Vladislavs: — Tas palika. Partijas biedrs.

Fiziskā ziņā arī nebija viegli. Tagad man vecumdienās operēja gūžu. Domāju, ka tās ir lielās staigāšanas sekas. Kad Ungārijā dienēju kājniekos, dienā bija jānoiet 100 kilometru. Drusku jau pa vidu arī pabrauca, tomēr jāsoļo bija krietni. Jaunībā to nemana, bet vēlāk gan.

Atskārsme par lībiešiem

— Vai jums tajos laikos bija kāda nojaušana, ka te nedzīvo latvieši vien?

Vladislavs: — Sākumā par lībiešiem man nebija nekādas saprašanas. Bet tad uz šejieni atbrauca profesore Marta Rudzīte un man atvēra acis.

ko piebilst? Tas ir liels trūkums, īpaši vasarā...

— Tiešām nezinu, kā šajā lietā varētu kādu ieinteresēt. Valstij vajadzētu nākt pretī un izdomāt modeli, jo tas ir svarīgi daudzām lauku pašvaldībām. Pašreiz šajā jomā ir tikai biznesa intereses.

— Pagājušajā vasarā Kolkas ciemā bija atrisināta sabiedriskā ēdināšana, kas, protams, ir privāta ierosome. Vai šovasar Zītaros atkal varēs paēst?

— Šķiet, ka ēdināšanas uzņēmumam pērn veicās gluži labi, viņi darbojās līdz septembrim. Vai šis uzņēmums darbosies atkal, vai būs tajā pašā vietā, to pagaidām nezinu.

— Kolkas ciemu var apsviekt ar jaunievēlētu ciema valdi! Paskatoties sarakstā, redzams, ka ievēlēti gandrīz visi tie paši cilvēki.

— Tā ir. Man patīk kolcinieku stabilitāte, pēctecība. Iepriekšējās valdes darbības laikā esmu pārliecinājies, ka ciema valde ir labs palīgs manā ikdienas darbā.

Uzklausīja Alnis Auziņš

— Starp citu, man bija laime pie viņas nedaudz skoloties. Bet 1973. gadā Marta Rudzīte publicēja darbu *Vērojumi par Dundagas lībiešu runāto latviešu valodu*. Iespējams, arī šim pētījumam viņa tad vāca materiālus.

Vladislavs: — Varbūt. Mēs ar viņu ļoti sadraudzējāmies un sadarbojāmies. Profesore man ieskaidroja, ka te ir lībiešu dzīvesvieta, un meklēja lībiskos uzvārdus, arī mājvārdus. Es viņai parādīju visu ciema vēlētajū sarakstus. Bet robežsardzes priekšniecības attieksme pret lībiešiem nebija labvēlīga. Reiz pie mums atbrauca uzstāties kāds lektors no Rīgas, no politdaļas. Atceros tādu frāzi: *kakije to līvi pojaviļis* (kaut kādi lībieši parādījušies), un tas zemteksts bija kā par kaut ko nevēlamu, traucējošu, labāk, ka tādu nebūtu. Bet profesore Rudzīte brauca vairākkārt, vecajiem lībiešiem pārjautāja, vai pareizi viņu sacīto ir sapratusi, vai pareizi pierakstījusi. Es viņai sarīkoju braucienu uz Kolkas bāku, viņa man uzdāvināja savu grāmatu.

Ārija: — Kad Marta Rudzīte atbrauca šurp, tad parasti arī pie mums pacieņojās. Kādreiz atbrauca divatā ar meitu. Un mēs arī ciemojāmies pie viņas Rīgā. Dzīvoja ļoti grūtos apstākļos komunālā dzīvoklī.

Reiz Mazirbē bija ieradusies ekspedīcija no Kijevas. Ņēma vietējo iedzīvotāju plaukstu nospiedumus — vīriešiem no Mazirbes fabrikas, vēl kaut ko mērīja, laikam sejas samērus. Vēlāk sapratu, ka tie ir antropoloģiskie pētījumi.

Vladislavs (ar smaidu): — Nu jau es pats tikpat kā lībietis esmu kļuvis. Haralds Rozenbergs man vairākus vārdus ir iemācījis.

Robežsargu ģimenes dzīve

— Kā jūs paši iepazīnāties?

Ārija: — Es biju iestājusies tajā pašā Bebreņes tehnikumā. Vladislavs bija atbraucis atvaļinājumā no kara skolas. Ballītē Bebreņē arī iepazīnāmies.

Vladislavs: — Es viņu uzlūdzu uz deju, Ārija mani atlūdzda. Tā arī iepazīnāmies. Drīz vien apprecējāmies. Kad dienēju Ungārijā, dabūju sievai atļauju braukt pie manis.

Ārija: — Nemitīgās pārcelšanās atceros kā lielas grūtības. Cik reizu esmu iekārtojiesies, darba ieguldījusi, logus tīrījusi, puķes stādījusi! Tikko vienā vietā esi iedzīvojuies, kā jāpārceļas. Bija tāds gads, kad trīs reizes dabūjām pārcelties. Bet mums taču ir grāmatas, trauki!

No Liepājas laikiem ir palikuši labi pazīņas — bijušie robežsargi. Reiz kāda karavīra vecmāmiņa mums atsūtīja paciņu. Man tik ļoti gribējās aizbraukt uz Bernātiem, apskatīties, kā tur ir tagad. Aizbraucām. Viss iedzīvis krūmos, viss sabrucis. Tur taču bija arī kas tāds, ko vajadzēja saglabāt. Tagad tur it kā taisīšot parku. Nu lai izdodas!

Alnis Auziņš

Autors pateicas par atbalstu raksta sagatavošanā Ivaram Abajam, Ārijai un Vladislavam Žukovskiem!

Tupinājums sekos.

Detektīvvakarā

12. III pilī pulcējās daudzas detektīvu cienītājas no Kolkas, Mazirbes, Kaļķiem un Dundagas, kā arī viens kungs.

Rakstniece un žurnāliste Dace Judina atklāja, ka romānu tapšanu sekmējis ģenerālis Aloizs Blonskis, gan darbs *Likuma Vārdā* un *Faktā*. Judinas darbu varone, Anna Elizabete, nu jau dzīvo trīs grāmatās, decembrī gaidāma *Mēnesis pie jūras*. Rakstniece un aktieris Andris Bulis lasīja darbu fragmentus.

Publika iesaistījās konkursos. Inese Nap-ska bija visattapīgākā, minot uz ekrāna rādītos detektīvfilmu fragmentus un klausoties mūziku. Otrā konkursā, atminot ikdienā lietojamas lietas, no kurām bija redzams fragments, četri ieguva vienādu punktu skaitu, un papildjautājums noskaidroja uzvarētāju — Smaidu Šnikvaldi. Trešajā konkursā, aplūkojot 7 vārdus no dažādiem romāniem, bija jāuzraksta grāmatas nosaukums un autors, kā arī jāatmin anagramma. Atkal vajadzēja papildjautājumus, un uzvarēja mazirbniece Teiksma Pobuse. Uzvarētājiem — D. Judinas grāmatas.

Smaida Šnikvalde

Pie mums, uz zemēm

Pašiem jādomā un jāstrādā!

Pitragā mīt vēl viena piecu bērnu ģimene — Antmaņi. Par ģimenes galvu Andri esam rakstījuši. Viņš vairāk nekā 20 gadu kūpina zivis, pēdējā laikā sekmīgi pievēršas tūristu izmitināšanai, garām gājēju un braucēju acis iepriecina ar daudzveidīgu seno žogu *parādi*. Bet šoreiz Andri rosināju padomāt citādi. Varbūt arī labi, ka tieši šajā ciemā nupat sarunājos ar Gerhardiem. Iespējams salīdzināt.

• Priekšplānā Ieva, 2. rindā no kreisās Ilmārs, Sintija, Iluta un Evita, aizmugurē Armands un Andris.

Foto no Antmaņu ģimenes albuma

— Pagājušajā vasarā zivju bija ļoti maz, tādēļ šai ziemai ietaupījumu arī mazāk. Nevaru saremontēt automašīnu, un tās trūkumu jūt. Kaut vai tāds sīkums — ja nokavēju autoveikalu, tad nevaru aizbraukt uz Mazirbi. Citas ziemas esmu devies piepelnīties ārpus ciema. Pašlaik — nekā. Bez sava transporta līdzekļa laukos neiztikt. Neapgalvoju, ka noteikti vajag autobusu. Ja trūkst braucēju, tad autobuss nerentējas. Man ar ģimeni ērtāk un izdevīgāk ir braukt ar savu auto.

— **Zirgu vairs nav...**

— Jā, viens mūsu ciemā vēl ir, Ivetas Gerhardes tēvam, samērā nesen viņš ar Bojāru vēl brauca.

— **Labi, saskaitīsim bērnus, sākot ar pastarīti!**

— Ievai ir 7 gadi, Sintijai 14, Ilmāram 17, Armandam 19, Evitai 22. Skolnieki mācās pirmajā, astotajā un desmitajā klasē. Armands jau ir pirmā kursa students RTU, mācās budžeta grupā, saņem Vītola stipendiju. Būs ceļu būves inženieris. Evita pašlaik ir bezdarbiece. Bērni man ir ziķerīgi. Klāt neesam sēdējuši, visi paši izmācījušies un ar prieku. Atzīmes — labas. Par bērniem prieks.

— **Skolas bērni mācās dažādās vietās?**

— Jā, mazākie divi Kolkā, Ilmārs Dundagā. Visi mazie sākuši iet Kolkas pamatskolā. Arī pats savulaik tur sāku. Krietni tuvāk, un uz ielām mierīgāk, sevišķi ziemā. Ja mani mazie mācītos Dundagā, prāts nebūtu mierīgs, kur atrodas: vai uz ietves, vai uz ielas? No *Strautiņiem* nāk autobuss, pašvaldība uzņēmējam sedz līdzekļus.

— **Atmaksāt atmaksā neatkarīgi no tā, uz kuru skolu bērns brauc?**

— Jā, tas ir atrisināts. Kolkā gan pirms kāda laika mācības sākās krietni agri, astoņos, un tad bija jāgaida vairāk nekā stundu. Ja mazam bērnam jāceļas pusseptiņos vai pat agrāk, tad viņš dienas gaitā nogurst. Dabūju pats vadāt bērnus uz Kolku. Rudenī gāju pie pašvaldības vadītāja runāt, vai tur nevar ko grozīt. Izrādās, ka var. Tagad skola sākas vēlāk, bērni var celties pusastoņos, skolā nonāk 10–15 minūtes pirms mācību sākuma. Uzreiz jutām, ka bērniem ir vieglāk.

Ar atmaksu par bērnu vešanu sākumā gan negāja tik gludi. Priekšsēdētājs 1. vai 2. septembrī teica: uzraksti iesniegumu, dabūsi naudu par degvielu un vēl amortizācijas izdevumus. Bet paiet mēnesis, man neviens

neatbild. Zvanu, prasu. Jā, tūlīt nokārtos. Pa iet vēl divas nedēļas. Zvanu, prasu. Tikai tad uzzināju, ka man jāiesniedz degvielas čeki, amortizācijas naudu gan nemaksās. Bet par čekiem uzreiz varēja pateikt! Beigās naudu izdevās atgūt. Sieva jau teica, lai liekos mierā. Bet, ja man priekšnieks sola, es principa pēc gribu atgūt, kas man pienākas.

— **Kāda jums piederības sajūta: vairāk Kolkai vai Dundagai? No lietišķā viedokļa, no emocionālā?**

— Nejūtu atšķirību. Uz Dundagu iznāk vairāk braukt, kārtot darīšanas. Es saskatu, ka mazie piekrastes ciemi tiešām nav saistīti ne ar Kolku, ne ar Dundagu. Svarīgs jautājums ir par ciemu valdēm. Man šķiet labs tāds modelis: katrs mazais piekrastes ciems izvirza savu kandidātu, un tie visi kopā izveido vienu piekrastes ciemu valdi. Tur atspoguļotos vietējo cilvēku vajadzības, viņi tās pateiktu pašvaldības vadībai un sekotu līdzi, lai priekšnieki uzklausa un reaģē.

— **Manuprāt, laba doma. Skaidrs, ka mazajos ciemos ir pārāk maz iedzīvotāju, lai katrā atsevišķi izveidotu savu ciema valdi. Savulaik pat Mazirbē iedzīvotāji nespēja vienoties par sava ciema valdi. Jūsu piedāvātajā modeli būtu aptverta visa piekraste. Bet cik liela ir vajadzība ikdienā just pašvaldības klātbūtni?**

— Ja ir konkrēta vajadzība, piemēram, nogāzies koks, mēs piezvanām, atbrauc un koku nozāģē. Bet gribētos, lai mūs atcerētos ikdienā, lai justu, ka esam vajadzīgi. Lai šad tad atbrauc, aprunājas. Ciemā ir vairāki veci, vientuļi cilvēki. Būtu labi, ja viņiem reizēm piezvanītu un apjautātos, kā klājas, — no priekšniecības, no Sociālā dienesta. Citādi liekas, ka esam piemirsti, ka vajadzīgi esam tikai pirms vēlēšanām. Tas sarūgtina. Ja es justu, ka par mani kāds domā, tas veidotu pavisam citu attieksmi un attiecības.

Uzskatu, ka deputāts ir tautas kalps, nevis amats, par ko saņem zināmu naudiņu. Mums te ciema centrā ir būdiņa, tur sapulcējas ļaudis, gaidot autoveikalu. Paši to uzkopjam, tīrām, ja izsists kāds logs, tad iestiklojam. Neesmu par to, ka pašvaldībai viss būtu jāizdara, tāpēc jau katrs ir saimnieks savā zemē, lai noplautu zāli un izšķūrētu sniegu. No pašvaldības puses tikai gribētos nomanīt lielāku interesi. Tagad liekas, ka visas lielās rūpes ir par Dundagas un Kolkas centru. Gribētos

just, ka mēs arī esam savējie, tādi paši noda iedzīvotāji kā lielajos ciemos. Lai visi būtu kā viena ģimene.

— **Kā jūs ar daudzām bērniem vienmēr paši esat tikuši galā? Un kādu attieksmi esat jutuši?**

— Vispirms par otro. Attieksme reizēm ir savāda. Bet tā ir visā valstī. Viens, divi bērni liekas normāli. Ja ģimenē ir vairāk par trim, uz tādu jau skatās ar aizdomām. Ko, ir trīs, un vēl gaida kādu? Un abortu netaisīs? Protams, pieci bērni ir piecas vajadzības, tomēr vienmēr visiem ir pieticis. Tagad pēc liesās vasaras ir grūtāk, kredīts arī jāatmaksā. Kad ir zivju sezona, tad visu saimi mobilizēju darbos. Iluta arī pa mājām. Mēs viens par otu gādājam, esam raduši paciesties, nekurnam. Līdz Jaunajam gadam sanāk, pēc tam jau saule atkal pamazām ceļas uz augšu.

Pašlaik tūrisms dod vairāk par 10% ieņēmumu, bet nākotnē ceru paplašināties un iegūt vairāk. Nekad drūmi neskatos. Nekad uz ārzemēm neesmu lūkojies, un bērnus tā neesam radinājuši.

— **Paši braukāt apkārt un piedāvāt kūpinātas zivis neesat mēģinājuši?**

— Tas prasa vispirms ieguldīt. Cilvēki jāpieradina, ka tu pie viņiem būsi regulāri. Tad lēnām tevi pieņem kā savējo.

— **Kā sokas apsaimniekot atkritumus?**

— Ko varu, to sašķiroju — stiklu un plastmasu — un pa ceļam uz Talsiem nododu. Pārējo — maisos. Kolkā vai Dundagā iegādājos. Mēnesī pat maiss nesanāk.

— **Tad jums galvassāpju nav.**

— Nav. Var jau paskatīties ārā pa logu, secināt, ka saule nespīd, valdība arī neko nedara, uzreiz galva sāk sāpēt. Pašam jādomā un jāstrādā!

— **Pensija gan jums nedraud...**

— Tai sistēmai īpaši neuzticos. Cik tā pensija liela? Diezin vai kuplas ģimenes vispār sūdzas. Viņi pašā sākumā iemācījušies būt kopā, cits par citu gādā, ja grūtāk, tad paciešas. Daudzbērnu ģimenēs arī bērnu kaprīzes nav. Tad tie ir izņēmumi.

— **Kā jūs te, cieminieki, satiekat? Esat kādi 40, vasarā laikam pieplūdums vēl divtik liels?**

— Apmēram tā ir. Satiekam labi. Gan iedzimtie, gan ar vasarniekiem. Pārsvārā tie ir solīdi cilvēki. Piemēram, Gaidi Bērziņu es pat uzskatu par labu draugu.

— **Kādas ir jūsu domas par paredzamo stāvlaukumumu?**

— Saprotu, ka tas būs pie baznīcas. Man šķiet, ka labāk būtu pie jūras. Pašam vasarā darba tik daudz, ka reizēm nav spēka līdz jūrai aizklūt, lai gan nopeldēties gribētos. Pašlaik nezinātāji ceļu uz jūru atrast nevar, ar divpadsmit līkumiem. To jau mēs Mazirbes sapulcē teicām. Gaidām rīcību. Neko lielu nevajag, četras norādes.

— **Un kā ar novadgrāvjiem?**

— Savus grāvjus esmu iztīrījis. Tur, kur sākas kolektīvā caurteka, gandrīz viss ir aizaudzis.

— **Bet tā ir uz privātās zemes?**

— Jā. Man liekas, ka blakus vajadzētu rakt jaunu grāvi. To varētu saskaņot, bet privātam to grūti izdarīt, domāju, ka pašvaldībai tas būtu jākārto. Tik smalki Mazirbes sapulcē mēs nerunājam.

Svarīgs jautājums ir par ciemu valdēm. Man šķiet labs tāds modelis: katrs mazais piekrastes ciems izvirza savu kandidātu, un tie visi kopā izveido vienu piekrastes ciemu valdi. Tur atspoguļotos vietējo cilvēku vajadzības, viņi tās pateiktu pašvaldības vadībai un sekotu līdzi, lai priekšnieki uzklausa un reaģē.

— **Sarunas noslēgumā mazliet par to, ar ko vajadzēja sākt. Kā jūs ar Ilutu iepazīties?**

— Iluta ir mazirbniece. Man pat 18 gadu nebija, kad viņu pirmoreiz ieraudzīju — pa autobusa logu. Tas bija uz mūžu. Vēl nevarēju precēties, bija jāpagaida. Nekas cits vairs mani neinteresēja.

— **Jūs esat baptistu ģimene un laikam jau no paseniem laikiem?**

— Tēva tēvs te bijis mācītājs. Es gan īpaši negribu uzsvērt konfesionālo piederību. Galvenais — vai tev ir attiecības ar Dievu — sirds attiecības. Daudziem baznīcā gājējiem to trūkst. Esmu bijis ļoti tuvās attiecībās, tāpēc zinu, ko nozīmē tik dziļi pieskārieni. Dievs aicina ikvienu, un, ja tu atsaucies, tad Dievs tevi sāk mainīt un lietot. Tas arī dod spēku izturēt grūtībās.

Alnis Auziņš

Pirmais novadā dzimušais mazulis

7. III domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns un Dzimtsarakstu nodaļas vadītāja Rita Langmane apciemoja un apsveica šogad novadā pirmo dzimušo bērniņu Esteri Jansoni un viņas māmiņu Gundu Pāvelsoni. Tētis Ivo Jansons bija darbā.

Gunda pastāstīja, ka bērniņš viņiem pie-teicies kā pārsteigums un tāds bijis līdz pašām dzemdībām, jo nav īsti bijis redzams, vai būs puisītis vai meitenīte. Vārdu izdomājis tētis. Gunda un Ivo kopā ir 9 gadus, bet Este-

re ir viņu pirmais bērniņš. Tieši iepriekšējā dienā mazulim apritēja mēnesis.

Gunda sacīja: «Visu laiku Esteri pa rokām neauklējam. Paņemam, paucinām, bet ne visu dienu. Bērniņš guļ ļoti labi».

Līdz mazuļa kopšanas atvaļinājumam Gunda strādājusi vidusskolas virtuvē par pavāri. Pēc pusotra gada viņa varēs atkal atgriezties darbā.

Jaunie vecāki dzīvo pietiekami plašā, skaisti izremontētā un iekārtotā dzīvoklī Jaundundagā, vienīgajā trīsstāvu mājā. Ista-ba, kurā mūs cienā ar kūku un kafiju no skaistiem traukiem, ir saules pielietā. Dzīvokli remontējis Ivo pats. Gunda sacīja, ka vēl šis tas jāpabeidz.

Gundai pašai ir autovadītājas apliecība, tas nodrošina viņas neatkarību. Iepērkas jaunie vecāki parasti Dundagas centrā vai Talsos.

Novada vadītājs atvadoties novēlēja, ka nebūtu slikti, ja Gundai un Ivo ar laiku būtu vēl kādi četri bērniņi.

Ar šo apciemojumu un Esteres sveikšanu atsākās krīzes laikā un pēdējos gados pārtrūkusī tradīcija sveikt pirmo pagastā, nu jau novadā dzimušo bērniņu.

Diānas Siliņas teksts un foto

Raibs kā dzeņa vēders...

Projektu konkurss

Biedrība *Ziemeļkurzemes biznesa asociācija* izsludina atklātu projektu konkursa iesniegumu pieņemšanas VI kārtu rīcības programmas *Eiropas Zivsaimniecības fonda (EZF) atbalsta ieviešanai 2007.–2013. gadam pasākumā Teritorijas attīstības stratēģiju īstenošana*. Piešķirtais publiskais finansējums ir € 5583,56.

1. aktivitātē *Ciematu, kuros veic zivsaimniecības darbības, atjaunošana un attīstība*.

1.1. Rīcība: Ciematu atjaunošana un attīstība.

Mērķis: Veicināt infrastruktūras kvalitātes uzlabošanu, lai saglabātu apdzīvotību un teritorijas pievilcību.

Risinājuma iespējas: Aktivitātē atbalsta pašvaldības ceļu seguma, gājēju celiņu, ap-

gaismojuma ierīkošanu vai uzlabošanu ciematu teritorijās.

Kultūras, sporta un citu sabiedrisko ēku un teritoriju pieejamības un labiekārtošanas nodrošināšana vietējiem iedzīvotājiem, pakalpojuma kvalitātes paaugstināšana. Tradicionālās piekrastes zvejniecības rīku mantojuma eksponēšana. Pludmales pieejamība un labiekārtošana. Vietējo tirgus vietu teritoriju

PROJEKTU LĪDZFINANSĒ
EIROPAS SAVIENĪBA

EIROPAS ZIVSAIMNIECĪBAS FONDS:
ZIVSAIMNIECĪBAS ATTĪSTĪBAS IESPĒJA

labiekārtošana.

Virszemes ūdeņu atklāto novadgrāvju, dīķu izveidošana, rekonstruēšana un tīrīšana, uzlabojot dzīves kvalitāti un teritorijas saimniecību.

Projektu pretendenti — sabiedriskās organizācijas un uzņēmēji. Pieejamais finansējums ir € 5583,56.

Projektu iesniegumus pieņem no 16. IV līdz 16. V biedrības telpās Pils ielā 14, Dundagā, Dundagas novadā. Sīkāka informācija biedrības interneta lapā www.ziemeļkurzeme.lv vai pa telefonu 29172814.

Ar vietējās attīstības stratēģiju, rīcības mērķiem, to plānotajām darbībām, projektu vērtēšanas kritērijiem un minimālo punktu

skaitu pozitīva atzinuma saņemšanai var iepazīties piektdienās no plkst. 9.00 līdz 16.00 biedrības telpās Pils ielā 14, Dundagā vai biedrības interneta vietnē www.ziemeļkurzeme.lv, vai zvanot pa tālruni 29172814 EZF administratīvajai vadītājai Guntai Abajai, vai rakstot e-pastu uz adresi zba@dundaga.lv.

Lauku atbalsta dienests interneta vietnē www.lad.gov.lv ir pieejamas projekta iesnieguma veidlapas, metodiskie norādījumi to aizpildīšanai, kā arī iespējams elektroniski iesniegt ar drošu elektronisko parastu parakstītu projekta iesniegumu e-pastā: lad@lad.gov.lv.

Gunta Abaja

Ebru meistarklase pieaugušajiem

7. III Dundagas Mākslas un mūzikas skolā (DMMS) notika ebru papīrmākslas radošā darbnīca. Ieradušās bija visas uzaicinātās interesentes.

Meistarklasi vadīja gleznotāja Irina Trumpele un viņas palīdzēs. Sākumā visas pulcējās mazajā zālē, kur varēja aplūkot mākslinieces izstādi — darbus ebru tehnikā un akvareļus. DMMS direktora vietniece mācību darbā Linda Celma aicināja gleznotāju sveikt ar aplausiem un lūdza I. Trumpele iepazīstināt ar savu izstādi.

Māksliniece izteica cerību, ka darbošanās ar krāsām uz ūdens virsmas radīs meistarklases dalībniecēm prieku un ka galvenā dāvana pirms 8. marta katrai būs iedvesma un radošums, kas atrodas ikvienā un kas atklāsies zīmējot. Viņa pastāstīja, ka visi darbi zīmēti dabā. Gleznotāja daudz ceļo, tāpēc izstādē redzamas ne tikai Latvijas ainavas, bet arī Himalaji. Meistarklases vadītāja atzina, ka viņu spēcīgi iespaido jūra un kalni.

Māksliniece norādīja, ka izstādē redzami darbi dažādos ebru tehnikas stilos: klasiskajā un tādā, kur ebru kalpo par fonu, uz kura ar otiņu uzzīmēts kaut kas cits. Arī radošās darbnīcas dalībniecēm viņa ieteica raudzīties, vai darbs jau pašpieņemams vai vēl uz tā uzgleznojams putns, zieds vai taurenis.

I. Trumpele cer, ka viņai kopā ar audzēkņiem izdosies kādreiz atbraukt uz Dundagu, kas pazīstama ar savu skaisto apkārtni un

mākslas plenēriem, lai gleznotu.

Praktiskā daļa gleznošanas klasē ilga vairākas stundas. Darbošanās bija aizraujoša un pārsteidzoša, jo neviena dalībniece nezināja, kāds būs galarezultāts, pirms papīrs nebija noņemts no ūdens virsmas.

Vispirms I. Trumpele ar palīdzību sagatavoja trīs četrstūra vanniņas ar iepriekš iebiezinātu ūdeni. Tad pie katras vanniņas stājās pa dalībniecei, kas uz ūdens virsmas pilināja īpašas tajā nešķīstošas un negrimstošas krāsas, pēc tam ar dažādu instrumentu palīdzību veidojot zīmējumus un rakstus uz ūdens virsmas. Krāsas, sajaucoties kopā, radīja neatkārtojamu zīmējumu, ko saglabā uz īpaša papīra. Katrreiz, kad kāda dalībniece izņēma no ūdens virsmas papīru ar savu zīmējumu, pārējās pārsteigumā sajusminājās par rezultātu.

Kā sacīja kāda no gleznotājas palīdzēm, ebru tehnika ir redzama arī Ulmaņlaiku grāmatu vāku iekšpusē. Tik tiešām!

Skanēja austrumnieciska mūzika, un klātesošās sievietes priecājās par neparasto krāsu un formu skaistumu, kas veidojās.

Paldies L. Celmai, I. Trumpelei un viņas palīdzēm par brīnišķīgo vakaru!

Mākslinieces gleznu izstāde pils mazajā zālē vēl aplūkojama līdz 31. III.

Uzziņai

Ebru māksla radusies senajā Persijā, kad meistari atklāja zīmēšanu uz ūdens virsmas.

I. Trumpele ir Latvijas Mākslinieku savienības biedre no 2007. gada, kopš 1990. gada periodiski dzīvo un strādā Indijā, apgūstot Austrumu filozofiju un mākslas meditāciju. Gezniecībā viņa tiecas pēc garīgajām vērti-

bām. Ir bijušas vairākas personalizētas Indijā — Bombejā un Deli. Irina Trumpele ir arī vizuālās mākslas pasniedzēja un māca gleznošanu un zīmējuma pamatus, vada ebru meistarklases, izmantojot meditāciju pieeju, tā palīdzot cilvēkos atrast radošās dotības.

Diāna Siliņa, foto no DMMS arhīva

Šahisti cīnās

Dundagas jaunie šahisti februārī un martā piedalījušies Kurzemes novada komandčempionātā Kuldīgā un 42. *Cerību kausā* — Latvijas atklātajā bērnu komandčempionāta pusfinālā.

Kuldīgā jaunie dundadznieki bija pārstāvēti ar trim komandām, pavisam piedalījās divpadsmit. Mūsu pirmā vienība (Dāvis Alkšbirze, Madars Mauriņš un Aleksis Fesenko) ieguva 7. vietu, otrā vienība 8. vietu, trešā — 10. vietu. Individuāli vislabāk veicās D. Alkšbirzem un Danielai Vēzei no otrās komandas — abiem pa 4 punktiem, kas Dāvim deva dalību 9.–10. vietu zēnu konkurencē, savukārt Daniela izpildīja IV sporta klases normu un saņēma diplomu, jo bija trešā labākā starp meitenēm.

Rīgā mūsējiem — D. Alkšbirzem, M. Mauriņam, Emīlam Ķiršakmenim, D. Vēzei, rezervistiem Markusam Ekeram un Tīnai Aukmanei — stājās pretī ļoti stipri sāncenši. Vislabāk sekmējās Danielai — 2 punkti no trim.

Alnis Auziņš

Līvi mācās par sevi

Līvu savienības Kolkas grupa ir veiksmīgi startējusi projektu konkursā un saņēmusi finansiālo atbalstu lībiešu valodas un kultūrvēstures mācībām no fonda *Foundation for Endangered Languages (FEL)* Anglijā.

Šogad pavisam atbalstīti 13 dažādu valstu projekti, bet Latvija un līvi FEL grantu saņēmēju sarakstā ir pirmo reizi. Projekta pieteikumu sagatavot un Kolkas grupas vārdā fondam iesniegt palīdzēja mūsu atbalstītājs un sadarbības partneris Artis Orbis Beļģijā. Esam viņam no sirds pateicīgi par atbalstu, kā arī ierosmi un vēlmi līvu vārdu un valodu popularizēt un nest tālāk pasaulē. Tas mums ir arī iedrošinājums un uzmundrinājums tālākai darbībai un nākamajiem projektiem.

Līvu valodu un kultūrvēsturi Kolkas lībiešiem māca skolotāja Zoja Sīle. Projekta darbības laiks ir no šā gada janvāra līdz maijam.

Maija Rēriha,
Līvu savienības Kolkas grupas vadītāja

uz pili vispirms noklausīties trio *Voice of Instruments* no Ventpils savdabīgo koncertu, pēc tam pie kafijas tases dalīties atmiņās.

Savukārt Gunārs Laicāns, Valdis Derkevics, Aigars un Iveta Zadiņi bija devušies uz svinīgo pasākumu Lestēnē.

Diāna Siliņa

Mamogrāfs Dundagā

3. IV pie SIA *Dundagas veselības centrs* Dundagā, Pils ielā 6, ieradīsies *Veselības centrs 4* mobilais mamogrāfs. Aicinām sievietes veikt krūšu izmeklējumus!

Uz mamogrāfa pārbaudi izbrauc tikai pēc iepriekšēja pieraksta. Pierakstīties var pa tālr. 67142840 vai 27866655.

Sievietēm, kas saņēmušas uzaicinājuma vēstuli (tā ir derīga 2 gadus kopš iesūtīšanas datuma) no Nacionālā veselības dienesta valsts skrīninga programmā, izmeklējumi ir bez maksas.

Sievietēm ar ģimenes vai ārstējošā ārsta norīkojumu par izmeklējumiem jāmaksā līdzmaksājums — € 2,85.

Sievietēm ar ģimenes vai ārstējošā ārsta norīkojumu, ja ārstam nav līgumattiecību ar nacionālo veselības dienestu, par izmeklējumiem jāmaksā pilna maksa.

Vairāk www.mamografija.lv.

Jelena Selezņeva, SIA Veselības centrs 4
Mobilo mamogrāfu projekta koordinatore

Rihards Bērtulsons	(1924)
Kaspars Pjatakovs	(1978)
Ārija Ansaberga	(1939)
Kārlis Parems	(1939)
Harijs Romāns Bērzteters	(1937)
Viktors Bedarkovs	(1953)

Kurzemīte aicina ciemos!

11. IV pirmsskolas izglītības iestāde *Kurzemīte* svinēs 30 gadu jubileju. Aicinām uz jubilejas ballīti bijušos darbiniekus, kas strādājuši *Kurzemītē* Talsu ielā 7. Dalību pasākumā lūdzam pieteikt līdz 31. III pa tālruni 29245414.

8. IV izstādes *Mans bērnu dārzņiņš* atklāšana.

9. IV no plkst. 9.00 līdz plkst. 12.00 atvērto durvju diena: atklāto nodarbību vērošana; ekskursija pa iestādi; izstādes aplūkošana; Atmiņu istabā vēsture fotogrāfijās un sarunās pie tējas tases.

11. IV jubilejas balle Dundagas pili.

Rudīte Baļķīte

«Dundadznieks» Nr. 6 (177) 2014. gada marts.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Inga Ralle, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize